

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the Women and Farmer Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and plant at Winnipeg, at the corner of Ferguson Avenue and McDermott Street, in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавнє Товариство, зареєстроване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українських Робітничих Домах, на розі вулиць Прінсарт і МакГрегора, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ПІД ПОЛІЦІЙНИМ ТЕРОРОМ І ПІД "ОБОРОНОЮ" ДЕМОКРАТІЇ

Поліційний терор проти революційних робітничих організацій посилюється. В Монреалі поліція пішла слідом за методами Дрейпера й почала систематично розбивати робітничі мітинги — мітинги безробітних, протестаційні мітинги Канадської Робітничої Оборонної Ліги, концерт-мітинги ТУРФДім, арештуючи промовців і всіх, хто відмовляється добровільно схилити свої голови під поліційні клоби. Найновіша телеграма з Су Сейнт Мері доносить, що й там арештовано трох промовців на мітингу безробітних, між ними пастора місцевої методської церкви, який, промовляючи на тому мітингу, заявив, що поліція краще виконувала б свій обов'язок, вильнуючи бутлегерства, ніж безробітних.

Терор поліції зростає й буде зростати вищу того, як зростає економічна криза, збільшується безробіття й нужда серед робітників і фермерів. Зломаного цента не варта всі захвалення та патетичні вигук Бенета та інших речників капіталу про те, що наближаються кращі часи. Для тих, що таке говорять, часи ще й без того гарні. Для кого ж вони тяжкі, то чим далі будуть те погіршуватися.

Ось щойно цими днями Сілар урвав один день праці на тиждень для поверх 4,000 своїх шалових робітників західної Канади. Телеграма з Великої Британії доносить, що там фабриканти по цілій країні розпочинають знижку платі робітникам, а реакційні трейд-юніоні лідери та "робітничий" уряд МекДоналда їм в цьому явно допомагають!

Голод, нужда це більше гонитимуть робітників на демонстрації, до міських рад з домаганнями хліба або праці. А капіталісти і їхні урядовці в державних установах мають на це тільки одну готову відповідь: поліційні клоби, арештування передових активних робітників, зняття над ними в поліційних арештах, а потім засудження їх в тюрму на основі кримінальних законів, або на депортацію, як "небажаних чужинців".

Найдуться добродії, професори університетів, деякі попи "вірних церков", як от в Торонто під др. Бенед та рабін Айзендрат — які будуть "в імя демократії" протестувати проти такого самочинного поліційного насидства, проти ламання "бритійської традиції свободи слова" і т. ін. Будуть протестувати, як недавно тому протестували торонтонські професори, мовлять, не робить проти закону, а коли хочете карати комуністів, то карайте їх законно. Нема такого закону? То встановіть! А тоді й комуністів можна бити й "бритійська традиція свободи слова", як в Гайд парку", не буде порушена.

Після відомого протесту торонтонських професорів торонтонська ліберальна газета "Стар" в редакційній статті писала вразно:

"Якщо нема відповідних законів (після яких можна б заборонити це тільки комуністичні мітинги, але й саму комуністичну партію), то ми кажемо, що комішнер Катсворт, шеф Дрейпер і "Глоб" (консервативна газета в Торонто) не можуть власним розумом рішати, що закон повинен бути... Правильним виходом буде, що коли існуючі закони не вистарчають для тих, хто хоче гостріших законів проти комуністичної пропаганди, то нехай підує до легіслатуру і парламентаріїв домагаються таких додатків до закону, які виправили б ту прогалину".

Ось в чому ціла суть цих "демократичних" протестів. Не бий без закону. Ухвали перше закон, а тоді замикай рота, бий, депортуй і обличчя "демократії" буде чисте. Все по закону. Але торонтонська поліційна комісія каже цим "демократам", що для неї теперішній закон є вистарчаючий для того, щоб вимірувати ним межі "свободи слова". Коли 23 січня перед торонтонською поліційною комісією, що складається з ситі мейора Стюарта і судді Катсворта та Морсона, ставали др. С. Бенед і рабін Морис Айзендрат в "обороні свободи слова", то від тої комісії вони почули: "Свобода слова в межах закону — це нинішня політика торонтонської поліції. Такою вона була й такою буде". (Чисто царсько-самодержавницьке — "так было, так есть і так будет")

Прийшовши перед "вені оці" виванців закону, ці представники "демократії" почали оборону слова тим, що в першу чергу доказували, що вони не є комуністи й нічого спільного з ними не мають.

"Я, чоловік християнського походження! Я комуніст? Я є християнин, вірую в демократію. Я переповнений ідеалами демократії. Але демократія означає, що ніякий чоловік не сміє бути покараний, поки він не зломив закону". А далі:

"Ми оскаржуємо, що поліційна комісія хоче бути судом і суддею. Ми не критикуємо поліційного поступку проти тих, хто зломив закон" — декларував др. Бенед перед поліцією.

На всю що й даліш тирала "насиченого демократичними ідеалами" добродій суддя Катсворт відповів, що "поліція якраз і робить в межах закону. Ми лише повідомили власників садь, що вони мусять поступати піся закону".

Отак повільно з "гострої" балачки представники "демократії" й торонтонської поліції займали знову аж в лондонській

Гайд парку, а закінчили на тому, що др. Бенед заявив торонтонському поліційному комісію, що коли вона "наде якийсь такий вихід, в якому залане добрий порядок і мир, що не порушує би нашого британського духа й традиції, тоді ми будемо вашими найкращими приятелями".

Отже "оборонці комуністів" заявили поліцію, що коли вона наведе якийсь інший спосіб боротьби з комуністами, спосіб, який "не порушує би британського духа й традиції" — тоді ці "представники демократії" будуть найкращими приятелями поліції.

Такі "оборонці". Робітники, які читали в англійській й іншій буржуазній пресі про протести торонтонських професорів проти терору торонтонської поліції, як і вище наведений "протест" представників "бритійської традиції", повинні собі згадати: ці представники "демократії" протестують не проти того, що поліція переслідує комуністів, забороняє та розбиває мітинги революційних робітничих організацій, організації безробітних, забороняє власникам садь рентувати їх цих організаціям, але проти тих способів, яких поліція живає. "Торонто Стар" виразно каже: встановіть перше закон, а тоді вже робіть з комуністами, як хочете. Ці добродії стоять за "фрі спіч", але проти комуністів їхнє відношення до комуністів, до революційного робітничого руху нічим не різниться від Катсвортового чи Дрейперового. Розходження у них тільки в методах поборювання комуністів. Деякі з видатніших торонтонських професорів, які підписали протест, заявили репортерів "Стар" чисто в душі Джімі Сімсона, що методи торонтонської поліції не тільки не поборюють комунізм, але ще й сприяють його поширванню. При цьому вони вказували на тих 3,000 голосів, що їх дівав т. Бак в останніх муніципальних виборах. Отже змініть методи боротьби з комуністами, а тоді й "бритійська традиція" не буде порушена й комунізм буде знищено, бо тоді, в поборюванні комунізму ці представники демократії будуть найкращими приятелями поліції Дрейпера.

ШЛЯХ УНДІВСЬКОЇ "САМОСТІЙНОСТІ" ДЕЩО З ЦІКАВИХ СТОРІНОК ІСТОРІЇ.

Коли вибухла світова війна, то нинішні ундіви пішли у Львові до австрійського намісника складати свою вірність цисареві. "Діло" з 29 липня 1914 року ось що про це писало:

"Нині в полудне о 12-й годині явилася в президію намісництва депутация українських центральних політичних, економічних і просвітних установ та організацій під проводом д-ра Костя Левицького... Іменем депутаций промовив др. Кость Левицький, підносячи, що український народ в Австрії в нинішній важкій для австро-угорської монархії хвилює вірно і лояльно стоятиме при сідоглавній монархії, при його родині і при австро-угорській монархії і зложити своє майно і життя в обороні поваги цисаря, династії та австро-угорської монархії".

А на другий день після тої депутаций, що пообіцяла "сідоглавому монархові" майно й життя українського народу, "Діло" (з 31 липня 1914 р.) ось як хвалилося:

"Вчорашня українська демонстрація за Австрією лвівських українців випала дуже величаво, без порівняння величавше як польська демонстрація з попереднього дня, бо українська демонстрація була що найменше в троє більша від польської і в ній брали участь всі наші визначні люди, коли в польській демонстрації були майже самі Жида і уячні наври, а ні одного визначнішого поляка".

Бачите, вірні тирольці сходу не тільки хваляться перед "сідоглавим монархом" (цисарем), що вони вірніші йому, як поляки, але цей доносить "сідоглавому", що поляки його обдурили, пославши в депутацию "майже самих Жидів і уячних наври".

Далі "Діло" радить українських жовнірів, яких з патріотичним духом висилає на фронт, щоб вони перед кожним боем пішли до бані й добре вивалилися. Кожний військовий потяг з українськими жовнірами, після описів "Діла", відходив на фронт "під веселі оклики урра", неначе б жовніри їхали на веселля, а на станціях патріотичні пані й панночки (українки) обдаровували жовнірів.

Як відомо, були в Галичині (та ще й тепер є) виванці графа Бобринського, москвофили, що стояли на за "сідоглавого монарха", але за "білого царя батюшку". В ті організації втягнуто було багато темного несвідомого українського селянства, що серед него працювала, головню, православна церква. По селах, на різні доноси, поларо австрійське військо цих селян арештувати, судити воєнними судами й розстрілювати. І от "Діло" з 13 серпня 1914 року пише:

"Вчора о коло 12 години в полудне привезено до Львова 29 москвофільських селян і дві жінчини, зрадників з Сокаля. Вчора з відбулася воєнна судова розправа над ними. Всіх засуджено на кару смерті. Для відстрашачого прикладу будуть вони вивезені сьогодні до села Скоморохів, звідки походять і там зістануть повніми".

Потім "Діло" з 26 серпня 1914 року повідомляє:

"ПРИСУД СМЕРТІ НА ЗРАДНИКІВ. Вчора перед полуднем виконано в гарнизонній в'язниці екзекуцію на дальших трох мужиках (!) засуджених на смерть через підвищення за зраду в Сокалячани. Екзекуції довершив жовнір".

Ви скажете, що це може безсторонній газетярські повідомлення? Нічого подібного. Це "Діло" так обороняє "життям майном" "сідоглавого монарха". Ось послухайте, що вони пише з 20 серпня 1914 року:

"Що до цього (репресій австрійської влади — Примітка ред.) не може бути двох думок: кожний такий деліт повинен і мусять бути покараний, — з такою строгістю, яку заводять установлені на воєнний час закони, — без огляду на національну чи партійну приналежність".

Отак "Діло" не тільки повідомляє, але й поважа, що зрадників держави треба вшати. Але... ось російська-царська армія, відперши армію "сідоглавого монарха", захоплює Львів. Що ж робить "Діло", що роблять ті, які присягали

"життя й майно віддати" за "сідоглавого"? Вони в "Ділі" з 5 вересня 1914 року пишуть:

"Побідоносна російська армія входить в мур міста Львова. Супроти побідоносно російського війська треба поводитися чемно і правично. Непослушних здержуйте, а в разі доконечности віддавайте в руки власті".

Чи до цього ще треба щось додавати?

ЛІГА РОБІТНИЧОЇ ЄДНОСТІ ОРГАНІЗУЄ МОРЯКІВ І ДОКОВИХ РОБІТНИКІВ

Робітники океанських портів і великих озер повинні ставати в ряди класової боротьби.

Дня 3 жовтня 1930 року в місті Гамбургу зібралось 38 делегатів від моряків і докових робітників, які репрезентували 16 різних країн, включаючи й Канаду. Вони видали відозву до моряків, докових робітників, як і до тих, що працюють по ріках, що цілому світі гуртуватися довкола нового Інтернаціоналу моряків і портових робітників.

З браку місця не маємо спроби вмістити повний текст маніфесту, в якому визначено боеві домагання юні моряків і докових робітників проти завязтого спільного наступу капіталістів корабельних компаній і реформістів з федераций транспортовиків (амстердамців) та їхніми спільниками, що є ним іншим, тільки агентами міжнародного транспортного тросту:

Капіталістична раціоналізація в корабельній індустрії, як і всюди, принесла в наслідок безперервне погіршення умов праці моряків і докових. При добрій згоді робітничо-фашистського уряду МекДоналда, побільшено роботу в британській торговельній флотії, погіршено положення моряків аж до втрати життя, одночасно збільшено доходи корабельних компаній від 10 до 20 відсотків. Години праці продовжено, чисельність залог кораблів зменшено, і кожного британського матроса, що за протестував, або домагався платні за "овертайм", видалювано від роботи, як тільки корабель приходив до порту. Тимчасом агентура капіталістів, зяна під назвою як Всекраєва Юнія Моряків нічого не робила, тільки колектувала членські вклади й вислужувалася корабельним компаніям.

Теж саме й на доках. В кожному британському порті робітникам платню знижують, години праці продовжують, а одночасно зменшується число портових робітників. Колонійдних матросів і докових робітників брутально й ганебно визискується й рабується. Сіларські кораблі, що курсують на Тихому океані, тримають на них орієнтальну обслугу майже на невільничій стопі і ізольованості і систематично змінюють ненависть між білими й кольоровими націями обслугу тільки для того, щоб збільшити визиск обох їх.

На великих озерах Канади тисячі моряків кинено на дно канадських пшеничних кораблів та інших компаній й безмилосердно їх визискується. Без ніякої організації, що повстанла б опір, вони цілковито залежать від ласки корабельних компаній через шідлі потяг часу навігації. Вангажники в озерських портах в таких самих умовах — вони мусять надиватися під нагнікою боса. Коли нема кораблів, вони мусять сидіти в портах, очікуючи на них, бути засобом знижки платні для тих, які працюють, рабами нагоди дістати роботу, а діставши, працювати по 16 годин на день по 25 центів на годину. Часто викликається поліційну допомогу, щоб втримати рабів від натиску за роботою. І з тої резервованої армії вибирають босів, тільки найздоровіших. Це тому, що

СЕЛЯНСЬКІ ПОВСТАТТЯ В ІНДІЇ

Визвольна боротьба індійців проти англійських імперіалістів набирає все ширших розмірів, та все більше стає на революційний шлях боротьби. Маси міського пролетаріату, а тепер вже й селянська біднота переконуються, що провідних націоналістів Ганді через проповідання так званого пасивного опору помагає тільки англійським капіталістам задумувати визвольний рух індійців. І тому маси працюючих покидають Гандіа з його пасивним опором а халаються до дійсної боротьби зі своїми визискувачами і гнобителями.

З Лондону приходять майже що дня відомости про нові кроваві бої індійців. До боротьби рушила маса селянства. Селянство перестало платити податки, а поліція, що хочуть силою стягти ті податки, вбивають, або проганяють з сіл. В провінції Бурма вибухло селянське повстання. Англіїці вислали туди відділи війська, що розбивають повстанців. В боях є сотки забитих і кількисот ранених. Помило цього революційної боротьби не придушено. Селянські повстання поширюються на дальші провінції. В Таравалді повстанці напали на відділ поліції і розбила його. Одного офіцера й кількарішати поліційних забито, інших ранено. Повстанці нападають на фільварки англійських та індійських обшарників та палять їх. Знову в іншому місці — в Бібі — громада повстанців, з 500 чоловік, спалила поблиські фільварки та стирти збіжки обшарників, розбила банки, та поадила всі банкові книжки.

Англійський окупаційний уряд висилає в ті провінції карні експедиції, переводить ревізії й арешти, але повстання поширюються даліше. Повстанці провадять широку агітацію за тим, щоб не платити окупаційній владі податків, щоб проганяти з сіл всяких екекуторів та поліцаїв, що приходять стягати податки.

В Лондоні братається індійська буржуазія, індійські князі — Магараджи — з англійською буржуазією, з англійськими окупантами, та радяться разом як би то придушити революційну боротьбу працюючих мас Індії. А індійські працюючі маси, як в відповідь на це скріплюють свою визвольну боротьбу, повстанці нищать фільварки і банки англійських та індійських капіталістів.

- NEW YORK — 150 Broad St.;
- PHILADELPHIA — 39 N. 10th St.;
- BALTIMORE — 1710 Thames St.;
- NORFOLK — 708 East Freemasons St.;
- ANTWERP — 24 Rue Kaai.;
- MARSEILLES — 10 Rue Fauchier.;
- HAMBURG — 8 Rothsoodstrasse.;
- BREMEN — 111 Lloydstrasse.;
- LENINGRAD — 15 Prospekt Ogorodnikowa.;
- ARCHANGLE — Nabereshnaja.;
- VLADIVOSTOCK — 48 Ulitza Lenina.;
- ODESSA — 2 Boulevard Feldman.;
- NOVOROSSISK — 5 Beregovaja.;
- LONDON — 27a Grundy St., Poplar E. 14.;
- SOUTH SHEILDS — 72 Victoria Rd.;
- LIVERPOOL — Smith St.;
- HULL — 12½ King St., Market Place.;
- NEWCASTLE — Socialist Club, Royal Arcade, Pilgrim St.;
- NEW ORLEANS — 308 Chartres St.;
- SAN PEDRO, Cal. — 265 West 4th St.;
- SAN FRANCISCO — 160 Steuart St.

НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ УКР. НАСЕЛЕННЯ В ПІВНІЧНОМУ КАВКАЗІ.

Народний Комісаріят Освіти УСРР вирішив прийти з допомогою Північно-Кавказькій раді народної освіти в справі культурно-освітнього обслуговування української людности Північного Кавказу.

В звязку з тим, мобілізовано для роботи на Північному Кавказі 100 учителів для шкіл 1-го та 2-го ступня, крім того командировано одного професора літературознавця і двох наукових робітників для роботи в Кубанському педагогічному інституті.

Для зміщення керівництва культурно-освітньою роботою в українських районах, ухвалено відрадіти 10 осіб.

Майбутнього учбового року передбачають дати Північному Кавказу 100 місць у вищих українських школах.

Перед судом в Станіславові відбулася 12 грудня розправа проти каміярського робітника Федя Досюка з Милочанин. Досюка обвинувачено в головіні зраді, що й мав він допуститися, роздаючи товаришам лєтучки КПЗУ і розкидаючи їх по дорозі. Досюка звільнено.

В Острову (повіт Конєцький, воєводство Кєдзьке) арештовано 18 члєвів Польської Комуністичної Партії і Ком. Молоді. Арештованих посаджено в Сандомірську тюрму.